

εἰς τὰ ὄμματα τῆς πατρίδος αὐτοῦ, ἥτις ἀνάξια ἑαυτῆς ἤθελε θεωρήσει τέκνα τοὺς ψυχροὺς καὶ κυνικοὺς θιασώτας ταπεινῶν ἰδεῶν κάκιστα ὑπηρετουσῶν τὰ συμφέροντα τῶν χωρῶν, παρ' αἷ, αὐταὶ προσβέβουται. Τί δὲ νῶ εἶπωμεν περὶ τῆς ὑπὸ τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἰς τὸν Κ. Γαμβέτταν ὀφειλομένης εὐγνωμοσύνης; αὐτὴ ἐνεκολάφθη ἤδη ἐν ταῖς καρδίαις τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλλήνων, μέλλει δὲ ποτε ἴσως νῶ δικαιωσθῆ ἐν ἀγάλματι ἐγερθησομένου ἐπὶ τῆς κορυφῆς ὄρους τινὸς ἐξ ἐκείνων ἀπερ' ἢ τε μυθολογία ὑμνησε καὶ ἡ ἱστορία ἐκλείσεν.

Α. Χ. Σ.

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟΝ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ

ΕΠΙΔΡΟΜΗΣ ΛΥΚΩΝ.

(Συνέχεια, ἴδε φυλλ. ΙΑ'. σελ. 333).

Πράγματι παρατηρεῖτο ἤδη κατάπτωσις τις εἰς τὰς δυνάμεις τῶν ἀτυχῶν ζώων. Ἡ ἀνκπνοή των κατέστη διακεκομμένη, τὸ βῆμά των ἀτακτόν· ἔπραζαν πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο· διότι ἐγνώριζον ὅτι μόνον μεγίστη ταχύτης ἠδύνατο νῶ τοὺς σώσῃ· ἀλλ' αἱ δυνάμεις αὐτῶν κατεβάλλοντο ἐξακολουθητικῶς. Πολλάκις ἤδη τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο εἶχε καταπέσει, καὶ τότε ἀνεγείρετο μόνον δι' ἀπελπιστικῆς προσπάθειας. Εὐρέθημεν εἰς τρομερὰν θέσιν. Ἐτρεμον, οὐχὶ διὰ τὴν ζωὴν μου, ἀλλὰ διὰ τὴν τῆς Ἀινίας. Ἐφάνευσά τινα ἔτι τῶν θηρίων τούτων, ἀλλ' οὐδὲν ἠδυνήθη νῶ ἐμποδίσει τὴν ὁρμὴν των· εὐρίσκοντο πλέον ἐντελῶς περίξ ἡμῶν, αἱ φωναὶ των κατέστησαν μᾶλλον εὐκρινεῖς· ἠδυνάμην νῶ ἴδω τὰ μεγάλα αὐτῶν αἰματοσταγῆ στόματα, τοὺς φοβεροὺς ὀδόντας των, τὰς κρεμαμένας γλώσσας των καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς των, αἱ τινες ἐξέπεμπον φλόγας.

Καὶ ὅποια ποσότης! ὅποια ἀναριθμητὸς ἀγέλη! Δέν εἶχον πλέον πυρίτιδα· δέν εἶχον πλέον ἄλλα ὄπλα ἵνα ὑπερασπίσω ἑμαυτὸν κατὰ τῶν μνηιδῶν τοῦ των λύκων, εἰμὴ τὰ δύο πυροβόλα